

Závada Péter

EGY SÍRKAMRA NYELVEMLÉKEINEK FÖLTÁRÁSA

(1)

A hó, ez a súlytalan nagyvonalúság,
ahogy megszüntetve-megőrizve
mindent belep.

A fehér udvaron állok.
A járdák sötét egyenesei
metszik egymást.
Keresztre feszítik a telet.

Nem messze a háztól,
a befagyott tavon
gyerekek korcsolyáznak.
Kiáltásukat nem hallani.

Mintha láthatatlan kezek írának a jégre.
A mondatokat fűzfák szegélyezik.
Eltűnnek, mire az utolsó betűt leírják.

(2)

Önmagát veszi körül a tisztás
köríveivel. Ott is a tisztás van,
ahol megsérti határait.

Emlékek nélkül, akár egy kőfal.
Átlépnek magamon a boltív alatt,
de a hóésés föltartóztat.

(3)

Mikor mivé roskad egy erdő.
Fehér zajjá, gazdátlan neszezéssé,
saját tömege alatt,
ha képtelen megtartani.

Ahogy árnyékukba húzódom,
a fák felelősségre vonnak a kezeimért.
Lassúbbak nálam,
mégis erősebben szorítanak.

(4)

Élő adásban a lomb.
Az emlékek felezési ideje a földben.

Ahogy a hágón fölfelé kapaszkodunk,
megcsap egy üszkösödő csillag szele.

(5)

A nap végére értem.
Áthajolok párkánya fölött.

(6)

Tavasszal, mikor a hegyekben megindul
az olvadás, víz alá kerülnek a völgyben
a turistaösvények.

Az elsüllyedt erdőben látható
az egyetlen híd, melynek pallója
felett is víz örvénylik.

Búvárok úsznak hozzá, hogy lefilmezzék,
ahogy végigsimítják,
mint egy roppant gerincet.

(7)

Megjegyezhetetlen nevű kősvatag
– talán Negev – gránit-
vagy bazalttömbje.

Belsejéből ki kell vésni a kifejezést,
mely befelé nőtt túl azon,
ami köré merevedett.

Elbontani a sírkamrát, a temetőfolyosókat,
a szóról lefejteti a hétközpapi értelem
kovalens kötéseit.

Ami most még csak egy masszívumba zárt
némaság magja, egyszer majd megszólal
a fossziliák, a pleisztocén egyszerűségével.

(8)

Az erjedés fanyar áfonyaillatát az eső
az ázott föld szagával
összemossa.

Mint amit elharaptak, az utcát az este
félig kimondja, az aszfalt beszédként
lassú, töredezett.

És szavaid a homályból előlépve
meglepnek. Megtanítják neked,
amit mondani akarsz.

(9)

A huzalon dér, zúzmara
a sodronykötélen.

Peremig telik magával a mozdulat,
és a váll rezzenése a csontok
katakombáin keresztül folyik át
egy újabb kétségbeesett rándulásba.

Mondataid túlfelén is áll valaki.
Az arcát nem látod. Kölcsönösség
helyett az ösztönök utóvédharca.

Így végződsz orrnehez
szabadkozásban.
Bevackolsz árnyékodba.